

χόμενος τὴν πρόσβολήν, ἀμέσως κατὰ τοῦ αὐθάδους ἐπιτίθεται, συνάπτει κρατερὸν ἀγῶνα κατὰ τοῦ ἐπιδρομέως, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡττᾶται. . . . Τότε ἔπρεπεν, ὡς τότε νὰ ἐδίδεπετε τὸ ἄθλιον πουλὶ πῶς ἐγεννήθη βασιλεὺς διὰ μιᾶς καὶ παντοκράτωρ ἀετὸς ἐν μέσῳ ὀρνιθίων ταπεινῶν ! *Ορμᾷ καὶ σχίζει τὸν νικησάντα ἀλέκτορα, καὶ σχίζει — ἀκατάσχετος, δὲν εἶνε πλέον ἡμέρος—σχίζει κι' ἀκόμη μίαν, δύο, τρεῖς καὶ πέντε ὀρνιθας. . . . Ἡ πρώτη πρᾶξις τοῦ ὡς ἀετοῦ, μετὰ τὴν αὐτὴν νέκραν τῶν δυνάμεών του, ὡς νὰ τὸν ἐνέπνευσε θαρρῆεϊτε, νὰ ἀναμνησθῇ, νὰ αἰσθανθῇ τίς εἶνε . . . καὶ τὸ αἷμα τὸν ἐμέθυσεν ! Ἦτον ὁ ἀετός, ὁ ἀετός ! Τὸν ἔδεσαν ἀμέσως πάλιν, τὸν ἐκράτησαν. Οἱμοι, παρῆλθε καὶ ἡ ἑξαψὶς τοῦ. Πάλιν δοῦλος. "Ὡς τι ὄνειρον διῆλθεν ἐκ τοῦ νοῦ τοῦ βέβαια τὸ γεγονός. Σιγὰ σιγὰ ἐταπεινώθη πάλιν καὶ οὐ μόνον, ἀλλ' ἐπὶ-
νει, ὅτι πλέον φοβηθεῖσαι δὲν τὸν ἐπλησίαζον αἱ ὀρνιθες. "Ὡ, πόσον ἐχαμήλωνε καὶ μ' ἡμέρον τὸ βλέμμα τὰς ἐθώπευε κ' ἐκτύπα «χλα-χλα-χλα» τὰς πτέρυγας τοῦ ὡς τις κλῶσσα μαλθακή ! Τὸν ἐφοβοῦντο, δὲν τὸν ἐπλησίαζαν ! Οἱμοι, δὲν ἦτο πλέον οὔτε δοῦλος, οὔτε κύριος τῆς ὑψιπέτιδος ὁρμῆς τῶν αἰσθημάτων του. Καὶ ἐκ μαρασμοῦ μετὰ μικρὸν ἀπέθανεν !

**Ἀθῆναι, 1887*

ΙΩ. Κ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΑΙ ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ

(Σελὴς ἐκ τοῦ Δευτέρου τῆς.)

Βοιμοῦνται τὰ παιδιὰ μου στὴν κουνίτσα τους
Κ' ἐγὼ κοντά τους στέκομαι καὶ τὰ θωρῶ,
Πότε ἀκούω τὴν ἀναπνοήτσα τους
Πότε τριγύρω ἄγρια παρατηρῶ
Νὰ μὴν τὰ φᾶν' κουνούπια ! . . .

Καὶ βλέπω τὰ τραγούδια, τὰ ποιήματα,
Χίλια τῆς νειότης ὄνειροπολήματα,
Νὰ φεύγουν ἠντροπιασμένα ἀπὸ τὴν καρδιά
Ἐκείνου ποῦχει στὸ πλευρό του δυὸ παιδιὰ
Καὶ κυνηγάει κουνούπια ! . . .

**Τοῦλτος τοῦ 1887.*

Δ. ΓΡ. Κ.